

Nærværende lov, der afløser lov nr. 229 af 7. juni 1952 med senere ændringer ved lov nr. 160 af 28. maj 1964, bygger i princippet på et lovudkast, der er udarbejdet af en af handelsministeriet i 1966 nedsat kommission, idet der dog på en række punkter er foretaget visse ændringer såvel af formel som reel karakter. Kommissionen afgav betænkning i marts 1972 (nr. 643/1972).

Af de ændringer, der er gennemført med vedtagelsen af loven, kan bl. a. fremhæves, at *lavalderen* for unge mænds anvendelse til arbejde om bord forhøjes fra 15 til 16 år, dog med en overgangsregel for de 15-årige, som ved lovens ikrafttræden allerede er gået til søs. Handelsministeren er endvidere bemyndiget til at fravige visse af lovens bestemmelser til værn for søfarende under 20 år, således reglerne om opsigelse, ret til at kræve afsked, behandling af syge sømænd i udlandet, om hviletid og om landlov.

Den i lovforslagets § 7, stk. 1, fastsatte frist på 9 måneder for sømandens adgang til, uanset modstående aftale, at *opsige* tjenesteforholdet blev under forslaget's behandling i arbejdsmarkedsudvalget ved et af handelsministeren fremsat ændringsforslag ændret således, at den periode, i hvilken en sømand er bundet til at gøre tjeneste i skibet, nedsættes fra 9 til 6 måneder.

Med hensyn til en sømands adgang til *fri hjemrejse* efter en vis tids tjeneste har man fulgt kommissionens forslag om at nedsætte den tjenestetid, sømanden skal have haft i samme skib eller på skibe tilhørende samme rederi, der siden lovændringen i 1964 har været 12 måneder, til 6 måneder.

Efter § 12 kan en sømand kræve afsked, hvis der efter forhyringen viser sig at være fare for, at skibet vil blive opbragt af krigsførende eller udsat for *krigsskade*, eller at sådan skade er blevet væsentlig forøget. Det samme gælder, hvis der er udbrudt farlig *epidemi* i en havn, som skibet skal anløbe. Efter den gældende lov har sømanden tilsvarende ret, men den omstændighed, at han i så fald selv skal betale sin hjemrejse, har i nogen grad gjort reglen illusorisk. Man har derfor for at bøde på denne situation, og idet retten til at kræve afsked i de nævnte tilfælde må betragtes som en velfærdssag for den på-